

Cesk Freixas: «Havia de fer noves cançons que em sortissin del cor i no només del fetge»

El cantautor de Sant Pere de Riudebitlles inaugura avui divendres el Festival BarnaSants presentant el seu setè disc, 'Festa Major'

Cesk Freixas ha fet un pas important a la vida. *Festa Major* (U98 Music, 2019) és el setè disc del cantautor de Sant Pere de Riudebitlles i un punt i a part en la seva carrera, fins al punt que pot ser considerat el primer d'una segona etapa. Els canvis es noten tant en la temàtica com en la manera d'escriure les lletres, en la producció musical i també en el fet que, per primera vegada, hi ha una discogràfica convençuda que li dona suport. L'artista manté el seu compromís nacional i d'esquerres alhora que ofereix un enfocament poètic i optimista.

L'aparició del disc *Festa Major* coincideix amb el quinzè aniversari de la carrera de Cesk Freixas davant el públic. El teu debut va ser al bar Jimmy Jazz d'Igualada, emblema d'una generació de militants independentistes.

Recordo que tenia molt poques cançons, potser només cinc o sis, i que vaig omplir els cinquanta minuts que va durar el concert amb versions. Cantava peces d'**Ovidi Montllor**, de **Raimon**, de **Sílvia Rodríguez**... fins i tot una de **Fito y Fitipaldis**. Algunes les havia adaptat al català, però la del **Fito** era en castellà. No tenia prou material propi per omplir una hora completa i hi afegia cançons que m'agradaven de la música que escoltava en aquella època. Van venir els meus amics del Penedès i uns amics del meu germà, que em van ajudar a omplir el **Jimmy Jazz**.

Després de *Protesta* (Temps Record, 2014) va venir *Proposta* (DMusical, 2017), i ara arriba la *Festa Major*. Aparentment, Cesk Freixas s'està acomodant?

No és això! He posat aquest títol perquè al cap i a la fi les festes són una representació de la vida mateixa. La *Festa Major* és la celebració de la vida, de les ganes de compartir espais, de passar-ho bé i de reconeixen's en els actes populars i festius. És una excusa per parlar dels elements positius de la vida. Em trobo en un moment en què em venia molt de gust centrar-me en les cançons positives, parlar de temes relacionats amb les emocions i que fan aflorar una part més terrenal i humana que havia deixat de banda als dos discos anteriors, perquè eren més explícitament polítics. Ara em venia de gust que el centre del disc fos la part emotiva.

Són cançons, però, de doble lectura.

El tractament de les lletres està fet voluntàriament així, que queda tot una mica obert. Al final, les cançons parlen de mi mateix, de la meva experiència i de l'experiència de la gent que m'envolta. He intentat treballar les lletres amb un punt d'obertura com no havia fet mai perquè cadascú tingui la llibertat d'interpretar-les com vulgui.

És a dir, que qui hi busqui una lectura política no quedarà decebut.

Hi ha cançons en les quals intento plantejar un debat en termes polítics, però aquest no és el gruix de les peces del disc. Venia de dos discos amb molta càrrega militant explícita i amb elements d'autocrítica molt gran cap a l'esquerra anticapitalista. D'alguna manera, he entès que era el moment de fer sortir un altre tipus de cançons que fins ara havia deixat aparcades.

Cesk Freixas Foto: Juan Miguel Morales

?Aparcades' vol dir que n'havies fet però no les havies donat a conèixer?

No. Jo tancava la porta per no deixar que sortissin cançons de determinats temes. D'alguna manera m'autocensurava. Ara he volgut fer un disc espontani, terrenal i humà. El meu moment personal m'hi ha portat ara. Es va morir el meu pare fa dos anys i va néixer la meua filla també fa dos anys. La mort i la vida van aparèixer de cop i m'han fet replantejar moltes coses vitals. I encara per un altre motiu, el meu pare em va plantejar una cosa que em va deixar glaçat. Sempre havia considerat que en el moment que deixés de fer un tipus de cançons polítiques, potser la gent em faria més cas. I abans de morir em va dir que havia de fer noves cançons que em sortissin del cor i no només del fetge. Quan ell es va morir i va néixer la meua filla vaig tenir la necessitat d'escriure moltes lletres que obeïen a la premissa del meu pare de manera natural. Cançons que parlen de l'amor -cap a la meua parella, la meua filla, la gent que estimo...- que han estat el gruix del disc.

Es podria dir que aquest és el teu primer disc de maduresa?

En el terreny musical he intentat consagrar un so i diria que sí, que és un disc més madur que els altres. Té més llum, més colors i més textures. A més, en el terreny literari he trobat un espai on em sento còmode. He escrit cançons treballades des de la poesia, més pensades que les anteriors. Les temàtiques són més espontànies però els textos són molt més elaborats, perquè tots tenen mètrica i ritme. Els he treballat com si fossin poemes. Estic convençut que aquest disc suposarà un abans i un després en la meua poesia. Em sembla que he trobat una veu pròpia tant en la manera de fer els textos com en el terreny musical. I m'hi sento molt a gust.

Hi col·laboren dos bons intèrprets com són Beth ("Revetlla") i Natxo Tarrés de Gossos ("Correfoc"). La línia vocal de les cançons és molt més dinàmica i sobretot molt diferent de la dels discos anteriors. Per què?

He treballat les harmonies de manera diferent. Jo sempre havia fet el procés de composició amb les guitarres clàssiques i aquesta vegada he creat les harmonies amb piano i guitarra acústica.

Amb la clàssica quedaven una mica ensucrades, i ara hi ha més amplitud melòdica. A més, les melodies són molt més clares.

Una altra de les novetats del treball és en la producció, a càrrec de Roger Rodés.

Els tres últims discos els havia produït Víctor Nin, i en aquest he fet un canvi. Ell s'ha encarregat dels arranjaments i la producció l'ha feta Roger Rodés, que és l'enginyer de so de Medusa Estudio a Barcelona, on he gravat el disc. Té molta experiència i recursos i ha estat molt fàcil treballar amb ell. Hi ha hagut una tasca musical més coral que altres vegades. Hem volgut tocar molts pals estètics diferents. En el terreny estrictament musical ha fet una feina molt interessant perquè el disc conserva una arrel de cançó d'autor (guitarra acústica i veu) que a través de la producció s'acosta al pop i a l'electrònica, sobretot a través de la percussió. I hi ha un tractament especial a la veu perquè quedi ben clara i nítida. Molt a l'estil de **Jorge Drexler**.

Una de les teves grans habilitats és la capacitat de dialogar amb el públic.

Per mi sempre ha estat molt important involucrar el públic en els meus concerts. Ho he treballat molt. Intento que els recitals es converteixin en trobades i que la gent esdevingui còmplice del que passa a dalt de l'escenari. Vaig començar a cantar amb un missatge molt pamfletari i amb els anys ho he intentat portar cap a una conversa d'estar per casa. No vull que el públic tingui la sensació que entre cançó i cançó els estic alligant. M'estimo més explicar una anècdota i que la gent em reconegui com un comunicador allunyat de cert paternalisme.

Amb el teu germà, el poeta Marc Freixas, no heu trobat una manera de col·laborar?

Algun cop ja hem fet alguna cosa junts però encara no ens hem trobat artísticament. Ho hem comentat moltes vegades i estic convençut que un dia o altre ho farem perquè ens tenim molt a l'abast i en tenim ganes.

Cesk Freixas Foto: Juan Miguel Morales

Has dit que *Festa Major* és un disc optimista. Amb la situació política i social que vivim ens convenen missatges positius?

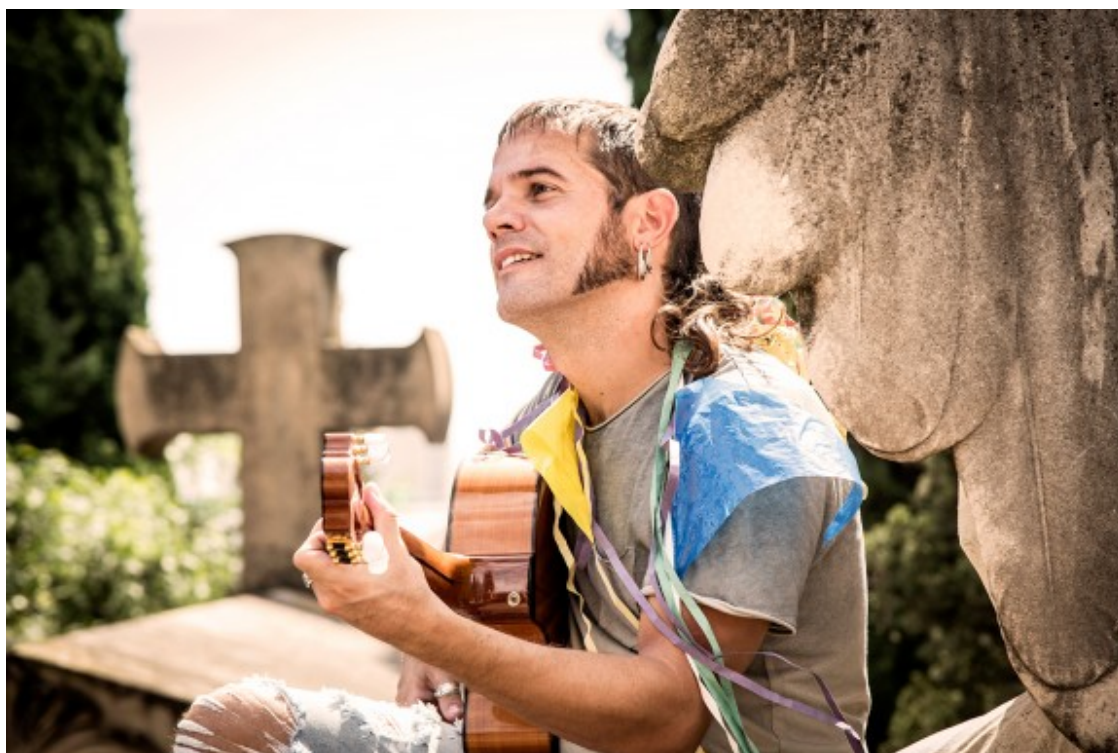
Sí, aquest és un altre dels motius pels quals he fet *Festa Major*. Seguint la meua trajectòria el més natural és que hagués gravat un disc per carregar-m'ho tot, amb cançons d'autocrítica que deixessin constància del moment de desemparament polític que patim. Però he volgut trencar amb aquesta dinàmica perquè ara ens calen les abraçades i els espais de trobada. He volgut cantar com m'emociona que la meua filla em faci una abraçada quan arribo a casa perquè en el terreny polític, social i nacional passem per un moment complicat. Les esquerres estan en un procés de debat i gràcies al feminisme comencem a entendre que la part emocional de les persones també és un tret principal de la política.

I mentre l'esquerra debat quin és el seu lloc, la ultradreta campa per on vol.

Sí, i cal fer molta autocrítica. Una part de la responsabilitat de l'avenç del feixisme és que les esquerres fa temps que estem en uns debats endogàmics, que són necessaris però que han ocupat massa temps. I si nosaltres no fem una feina de carrer, arriba algú altre que té més diners i amb tècniques diferents sedueix determinada gent amb discursos dogmàtics i demagògics. És molt preocupant.

Ets del Penedès però has viscut a Barcelona, Girona, Osona, el Montsià, el País Valencià? i constantment estàs en ruta. Com veus els Països Catalans?

El procés independentista a Catalunya ha generat cert anticatalanisme a València i les Illes. I això fa més difícil donar normalitat a la idea de Països Catalans. Encara no en som conscients del tot. Però això no vol dir que no l'hauríem d'haver iniciat. Aquest procés ens ha vingut a dir que els Països Catalans són nacions amb una realitat cultural compartida amb matisos i amb dificultat per estructurar un discurs d'unitat. Hi ha hagut un cert rebuig que alhora ha afavorit unes dinàmiques interessants d'autoreconeixement de cada realitat. El País Valencià s'està retrobant a ell mateix en el terreny cultural. En la música es nota molt. Al final, els reconeixements de cada realitat no van en contra del reconeixement unitari, que és una realitat científica innegable. Som una mateixa cultura i parlem una mateixa llengua. A partir d'aquí, la construcció política dels Països Catalans hauria de passar pel reconeixement de cadascun d'aquests territoris.

Cesk Freixas Foto: Juan Miguel Morales